

РЕШЕНИЕ

№ 5793

гр. София, 13.09.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 29.08.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **10906** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 268 от Данъчно–осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/ и е образувано по жалбата на П. И. Д. срещу решение № ПИ-216/ 04.10.2012г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата му срещу действие на публичния изпълнител, изразяващо се в Разпореждане за присъединяване изх.№ 0025/2011/000003/ 19.09.2012г. по изпълнително дело № 52/2011г. на дирекцията.

В оспорването са въведени оплаквания за незаконосъобразност на акта, мотивирани с твърдения, че изпълнителното производство е образувано през 2011 г., а публичните задължения по наказателно постановление /НП/ № 1511/ 12.11.2007 г. и по НП № К 1495/07.10.2008 г. са погасени по давност, а тези по НП № 1087/ 10.04.2009 г., НП № 1855/ 04.06.2009 г. и по НП № 708 от 02.08.2010 г. са платени.

Искането до съда е за отмяна на акта.

Ответникът, директорът на ТД на НАП С., чрез процесуалния си представител, изразява становище за неговата законосъобразност.

От фактическа страна се установява:

С акт за възлагане на случаи на принудително изпълнение от 24.01.2011 г. на публичен изпълнител С. е натоварена с осъществяване на такива по изп. дело № 52/ 2011 г.

На 25.01.2011 г. е съставено съобщение за доброволно изпълнение до Д., с което жалбоподателят е известен, че е образувано изпълнително дело за неплатени публични задължения за глоба по наказателно постановление № К 1495/ 07.10.2008 г.

на РПУ К. за сумата 50 лв. Върху цитираното НП е отразена датата на връчването му – 30.10.2008 г. и обстоятелството, че е влязло в сила на 07.11.2008 г., приложена е поканата по чл. 182 ДОПК, подписана от жалбоподателя на 30.10.2008 г.

По изпълнителното дело е постъпило заявление за присъединяване с НП № 1511/ 12.11.2007 г. на РПУ К., с което на Д. е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лв; НП № 1087/ 10.04.2009 г. на ОДМВР К., с което на жалбоподателя са наложени административни наказания глоба в размер на 200 лв и глоба в размер на 10 лв; НП № 1855/ 04.06.2009 г. на ОДМВР К., с което на Д. са наложени наказания глоба в размер на 100 лв и 10 лв и НП № 708/ 02.08.2010 г. ОД МВР К. за налагане на глоба в размер на 150 лв, и 2 глоби по 10 лв.

С разпореждане за присъединяване изх. № 0052/2011/000003/ 19.09.2012г., публичен изпълнител при ТД на НАП - С., на основание чл. 217, ал. 2 от ДОПК е допуснал присъединяване в производството по събиране на публични вземания по изпълнително дело № 52/2011г. по описа на ТД на НАП – С. на РУ Полиция К. и ОД МВР К. за вземанията глобите по цитираните 4 НП.

Д. е обжалвал пред ТД на НАП-С. разпореждането на 26.09.2012г., с довод, че вземанията не съществуват и приложил 5 вносни бележки. Депозирал и възражение за недължимост с искане да бъде снето от салдото на непогасените задължения на вземанията по изброените НП.

По делото е прието писмо от заместник директора на ГД „Национална полиция” – МВР, според което на 16.02.2011 г. Д. е платил глобите по НП № 1087/ 2009 г. в размер на 110 лв и по НП № 1855/ 2009 г. в размер на 170 лв. По жалбата директорът на ТД на НАП – С. е постановил оспореното в настоящото производство решение. Не ценил приложените вносни бележки като установяващи погасяване на задълженията чрез плащане, защото следвало да се придружат от уведомление за постъпили суми от страна на публичния взискател. Мотивирал и извод за неприложимост на ЗАНН в производството по принудително изпълнение.

Жалбата, предмет на настоящото производство, е подадена в предвидения в чл. 268, ал. 1 от ДОПК преклузивен 7-дневен срок, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, е основателна.

Решението е издадено от компетентен орган, в кръга на предоставените му правомощия (чл. 266, ал. 1 и чл. 267, ал. 2, т. 5 от ДОПК), в надлежната форма, при спазване на процесуалните правила, но е незаконосъобразно с оглед на данните в писмо на заместник директор на ГД „Национална полиция” за плащане на 26.02.2011 г. на глобите по НП № 1087/ 1.04.2009 г. и по НП № 1877/ 04.06.2009г. Отказът да се ценят извлеченията от банковата сметка на взискателя поради липса на изрично писмено изявление не намира нормативна опора.

НП № К 1495/ 07.10.2008 г., с което на жалбоподателя е наложено наказание глоба в размер на 50 лв му е връчено на 30.10.2008 г. и следователно е влязло в сила на 07.11.2008 г. В нарушение на чл. 182, ал. 1 ДОПК поканата за доброволно изпълнение на публичното задължение е връчена едновременно със санкционния акт. В долната лицева част на санкционния акт е отразено постъпване за изпълнение на 29.12.2008г.

НП № 1511/ 12.11.2007 г., с което на Д. е наложено административно наказание глоба в размер на 100 лв, е връчено на адресата си 11.12.2007 г. и следователно е влязло в сила на 19.12.2007 г. Върху НП е отразено предаване на изпълнение на 09.07.2008 г.

Разпоредбата на чл.82, ал.1 от ЗАНН, определяща двегодишен срок за изпълнение на наказанието глоба, е специална спрямо общия срок от пет години по чл. 171 от ДОПК. Самата обща норма на чл.171, ал.1, предл. последно от ДОПК допуска да бъде предвиден по-кратък срок в закон за погасяването на публичните задължения. Хипотеза на това допустимо изключение е давността по чл.82, ал.1 от ЗАНН – две години за административното наказание глоба - така указание на НАП № 24-00-28 от 21.04.2007г., раздел V.

Разпоредбата на чл.82, ал.1 от ЗАНН, определяща срок за погасяване изпълнението на наказанието глоба, е ясна и приложението ѝ не се изключва от разпоредбата на чл.82, ал.4 от ЗАНН. Последната изключва само приложението на абсолютната давност по чл.82, ал.3 от същия закон по отношение на глобата, когато за събирането ѝ в срока по ал.1 е образувано изпълнително производство. Когато след завършване на съответното действие на надлежния орган за изпълнение на наказанието е започнала да тече нова давност (чл.82, ал.2 от ЗАНН) тази нова давност е две години. Не може да бъде споделено разбирането, че след прекъсване на давността в хипотезата на чл.82, ал.2 от ЗАНН срокът на новата давност не е две години както сочи ал.1 на разпоредбата, а общата петгодишна давност по ДОПК за публичните вземания. След прекъсването, включително и чрез образуване на изпълнително дело, не се дерогират предписанията на чл.82, ал.1 и 2 от ЗАНН. Специалният характер на нормите за давността по отношение на глобата не може да е валидна само до момента на образуване на изпълнително дело, тъй като и по време на публичното изпълнение на глобата за давността като материалноправен институт важат правилата на ЗАНН (чл.82 в цялост на уредбата), докато за реда за събирането (действията по изпълнението) е приложим редът на ДОПК (чл.79). Няма основание при тълкуване на правната уредба да се приеме, че след като чл.82, ал.4 от ЗАНН изключва приложението на абсолютната давност по ал.3, изключва приложението на срока на погасителната давност по ал.1 на същия член, който двегодишен срок се спира и прекъсва в съответните случаи и ако е изтекъл без да е спиран и прекъсван погасява възможността за изпълнение на наказанието глоба.

Прилагането на давността по отношение на публичните вземания за наложени глоби означава, че се погасява изпълняемостта им (правото на носителя им да ги търси принудително), ако в рамките на две години: от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието или от завършване на действието за прекъсване на давността, не са настъпили основания за спирането ѝ (прилага се ДОПК – чл.172, ал.1 – напр. налагане на обезпечителни мерки) или прекъсването ѝ чрез действие на надлежните органи, предприето спрямо наказания за изпълнение на наказанието(чл.82, ал.2 от ЗАНН). Разпоредбите ясно сочат, че двегодишният срок за изпълнение на наказанието е давностен (изрично чл.82, ал.2 от ЗАНН, спира се и се прекъсва както само давностният срок). В разглеждания случай от 09.07.2008 г. /НП № 1511/ 2007г./ и от 29.12.2008 г. /НП № К 1495 от 07.10.2008 г./ - датите, на всяка от които теклата от влизането в сила на наказателното постановление давност за изпълнение на глобите е прекъсната, при липсата на данни за обратното, е започнала да тече нова давност (чл.82, ал.2 от ЗАНН), която съгласно чл.82, ал.1 вр. с ал.2 от ЗАНН отново е две години. Преписката не съдържа доказателства за предприемане на действия от публичния изпълнител по отношение на НП № 1511/2007 г. и НП № К 1498/ 2008 г. съответно в периодите 09.07.2008 г. – 09.07.2010 г. и 29.12.2008 г. – 29.12.2010 г. и по отношение на глобите, наложени с тях, е изтекла предвидената в ЗАНН давност,

погасяваща правото да бъдат изпълнени принудително. Налице е бездействие на публичния изпълнител по изпълнението на наказанието, което специалният закон ЗАНН скрепява с погасяване възможността за изпълнението му.

Давността не се прилага служебно, а по искане или възражение на длъжника. Възражението за изтекла погасителна давност е способ за защита при започнало производство по принудително събиране на задължението. Компетентният орган, който трябва да се произнесе по искането за прилагане на последиците от погасителната давност, е този, който следва да издаде съответния акт/да извърши съответното действие. Целената и предвидена в закона последица за задълженото лице е да се отпишат погасените по давност задължения в данъчно-осигурителната му сметка - на основание чл. 173 от ДОПК и да не се стигне до осъществяване на производството по принудително изпълнение. В случая по делото възражението за давност и искането въз основа на него да се прекрати образуваното изпълнително производство е направено пред компетентния орган - публичният изпълнител по принудително изпълнение. Поради естеството на издаваните актове и действия на публичния изпълнител за прекратяване на производството по чл.225, ал.1 от ДОПК и по аргумент от чл.160, ал.3 от ДОПК и чл.173, ал.2 и чл.174 от АПК издаването на разпореждане за прекратяване на производството по принудително изпълнение на публичното вземане е от компетентността на публичния изпълнител от съответната ТД на НАП, на когото преписката следва да се изпрати за ново произнасяне по искането на жалбоподателя за прекратяване на изпълнителното дело и издаване на съответен акт при спазване указанията по тълкуване и прилагане на закона в настоящото решение. О. на вземането е последица на погасяването по давност на публичното вземане (чл.173 от ДОПК), но искането за същото следва да бъде направено пред компетентния орган.

По тези съображения решение № ПИ 216/ 04.10.2012г. на директора на ТД на НАП – С. и потвърденото с него разпореждане за присъединяване изх.№ 0025/2011/000003/ 19.09.2012г. по изпълнително дело № 52/2011г. на дирекцията, следва да бъдат отменени.

С оглед естеството на акта, който следва да бъде издаден от публичния изпълнител по заявлението на вискателя за присъединяване, след като решението и разпореждането се отменят, на основание чл.173, ал.2 от АПК във връзка с § 2 от ДР на ДОПК, преписката следва да се върне на публичния изпълнител, който по повод това заявление. Най-сетне, преди да пристъпи към изпълнение на вземането, установено с НП № 708/ 02.08.2010г., публичният изпълнител следва да изпрати на Д. съобщение за доброволно изпълнение, на основание чл. 221, ал. 1 от ДОПК, като при събирането на вземането следва да спазва разпоредбите на ДОПК.

Разноски не са претендирани и съдът не присъжда такива на жалбоподателя, въпреки изхода на спора.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № ПИ-216/ 04.10.2012г. на директора на ТД на НАП –С. и потвърденото с него Разпореждане за присъединяване изх.№ 0025/2011/000003/ 19.09.2012г. по изпълнително дело № 52/2011г. на дирекцията.

ИЗПРАЩА преписката на публичния изпълнител при ТД на НАП – С. за изпълнение

на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с настоящото решение.

Решението не може да се обжалва.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него.

СЪДИЯ: